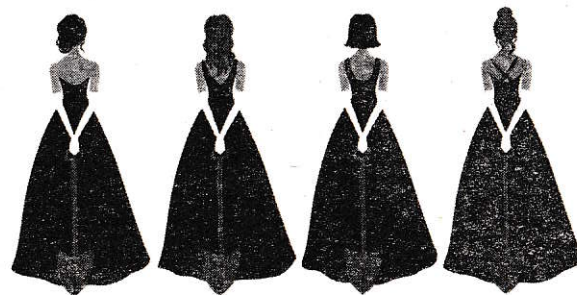

LBRIS

We know
books

JENNIFER LYNN BARNES

SCANDALURI MORTALE

Traducere din engleză de
Ruxandra Tudor

STORIA
BOOKS

COLLECTIA
YOUNG
ADULT

**CU PAISPREZECE SĂPTĂMÂNI
(ȘI TREI ZILE) ÎN URMĂ****CAPITOLUL 1**

— A văzut cineva vesta de salvare a lui William Faulkner?

Am avut un moment în viață când întrebarea pe care mătușa Olivia tocmai o adresase din capul scării mi s-ar fi părut ciudată. Acum nu merita nici măcar să mă sinchisesc să ridic o sprânceană. Desigur, uriașul ciobănesc de Berna al familiei se numea William Faulkner și chiar avea propria vestă de salvare. La naiba, probabil că avea și monogramă.

Mamele din grupul Debutantelor erau absolut înnebunite după monograme.

Într-adevăr, singurul lucru surprinzător la întrebarea mătușii Olivia a fost faptul că ea, mătușa mea cu o personalitate de tip A* dusă la extrem, nu știa deja unde e vesta de salvare a lui William Faulkner.

— Amintește-mi din nou: de ce ne ascundem în cămară? am întrebat-o pe Lily, care mă târâse aici în urmă cu cinci minute și care de atunci nu vorbea decât în șoaptă.

— E weekendul de Ziua Eroilor, a răspuns Lily, murmurând. Mama este întotdeauna încordată când deschidem casa de la lac, la începutul verii.

* Profil psihologic caracterizat prin competitivitate extremă, nerăbdare, obsesie pentru control și muncă, un simț acut al urgenței și o tendință spre ostilitate, adesea asociată cu niveluri ridicate de stres (n.t.).

Apoi, pentru un efect dramatic, și-a coborât vocea și mai mult.

— Chiar și listele ei au liste.

I-am aruncat o privire de genul „râde ciob de oală spartă”.

— Da, am și eu un număr semnificativ de liste, mi-a șoptit Lily. Și așa avea mult mai puține dacă așa vedea la tine chiar și cea mai mică intenție să te pregătești pentru facultate.

Lily Taft Easterling avea aceeași personalitate ca mama ei și amândouă presupuneau că și eu urma să merg la Universitatea de Stat împreună cu Lily, în toamnă. Admiterea la această distinsă instituție e, așa cum am fost informată, o tradiție de familie.

Nu m-am putut abține să-mi spun că ramura mea aparte din arborele genealogic avea propriile tradiții. *Înșelăciune, trădare, cheesecake cu cireșe fără coacere...*

— Mi se pare mie sau în camera asta era mult mai multă mâncare? am întrebat-o pe Lily, ca să o împiedic să-mi interpreteze în vreun fel tăcerea.

— Mama face bagaje pentru casa de la lac ca o survivalistă care se pregătește pentru sfârșitul lumii, a spus Lily în șoaptă.

A tăcut la auzul unor pași care se apropiau și care s-au oprit chiar în fața ascunzătorii noastre.

Mi-am ținut respirația și, un moment mai târziu, ușa camării a fost dată de perete cu putere.

— *Hasta la vista... Lily!*

Fratele ei mai mic, John David, a subliniat această afirmație cu un chicotit și a început să ne bombardeze cu săgeți de jucărie.

Când m-am chircit ca să mă apăr, am observat că atacatorul nostru era îmbrăcat în camuflaj, avea dungi negre pic-tate sub ochi și purta o vestă de salvare enormă, despre care puteam doar să presupun că aparține câinelui.

— Mă străduiesc din greu să evit fratricidul, a spus Lily pe un ton amabil. *Totuși...*

Acest *totuși* în sine ar fi trebuit să fie o amenințare clară, dar am decis să fiu puțin mai clară, în stilul Lily.

— *Totuși...*, am sugerat, înaintând spre John David. N-ar prinde rău o castană.

Și i-am imobilizat capul lui David cu brațul.

— Te pui cu taurul..., a spus el, făcând tot posibilul să se elibereze din strânsoarea mea. Te alegi cu carnele!

— Și tu, cu o castană!

Lily se holba la noi ca și cum tocmai ne-am fi încăierat în noroi în mijlocul brunch-ului de duminică.

— Ce?! a spus John David inocent, înainte să încerce să mă muște de subraț, însă fără succes.

— Voi doi aveți o influență negativă unul asupra celuilalt, a spus Lily. Ascultă la mine, Sawyer, sunt zile în care așa jura că e fratele tău, nu al meu.

Acesta era modul lui Lily de a mă tachina, dar tot am înlemnit. Nu avea nicio idee – nici cea mai mică – ce tocmai spusese.

Habar n-avea că era pe jumătate adevărat.

John David a profitat de moment și a reușit să se elibereze din strânsoarea mea. Tocmai mă luase la țintă cu arma când mătușa Olivia a apărut de după colț.

Așa jura că e fratele tău. Cuvintele lui Lily mi-au răsunat în cap, dar m-am forțat să mă concentrez asupra prezentului – și asupra privirii furioase a mătușii Olivia. M-am băgat între John David și mătușa mea, afișând ceea ce speram să treacă drept un zâmbet cald.

— Mătușă Olivia, am spus calm. Am găsit vesta de salvare a lui William Faulkner.

*

LIBRIS | We know books

Eu și John David am fost acuzați scurt de „glume nesărate în cele mai nepotrivite momente” și ni s-a spus „Mă călcați pe nervi, jur!”, apoi am primit pedeapsa să încercăm mașina. Nu aveam de gând să mă plâng de o distragere atât de necesară.

Cu luni în urmă, mă mutasem în casa bunicii materne după ce îmi oferise un drac de înțelegere: dacă locuiam cu ea și participam la sezonul Debutantelor, îmi plătea facultatea. Am fost de acord, dar nu datorită depozitului de o jumătate de milion de dolari, aflat acum pe numele meu. Devenisem de bunăvoie parte a acestei lumi luxoase și strălucitoare pentru că îmi doream cu disperare să știu ce vlăstar al înaltei societăți o lăsase pe mama însărcinată în timpul anului ei de Debutante.

Și răspunsul la această întrebare? Cel pe care Lily nu-l știa? *Tatăl ei. Soțul mătușii Olivia, unchiul meu, J.D.*

— Te simți bine, Sawyer? Pari puțin cam palidă, scumpo.

Mătușa Olivia ținea în mână o listă cu lucruri de făcut, care părea să-i fi luat nu mai puțin de opt post-ituri pentru a fi scrisă. Eram dispusă să pariez că niciun element de pe acea listă extinsă nu spunea *Aflați că soțul meu s-a culcat cu sora mea mai mică și a lăsat-o însărcinată acum nouăsprezece ani și jumătate.*

Altceva care probabil nu era pe lista ei? *Sora respectivă a rămas însărcinată intenționat, ca parte a unui pact idiot și uitat de Dumnezeu de sarcină adolescentină.*

— Sunt bine, i-am zis mătușii Olivia, adăugând în gând asta pe lista de minciuni pe care le spuseseam – în cuvinte și prin omisiune – în ultimele șase săptămâni.

În condiții normale, probabil că mătușa Olivia ar fi încercat să mă îndoape cu mâncare, de siguranță, dar se pare că avea lucruri mai importante pe cap.

— Am uitat de avocado de rezervă, a spus ea brusc. Aș putea da o fugă la magazin și...

— Mamă.

Lily a venit și s-a așezat în fața mătușii Olivia. Cele două nu semănau fizic prea mult, dar, când venea vorba despre maniere și manierisme, ai fi zis că sunt gemene.

— Nu trebuie să te duci la magazin. Vom găsi suficient avocado. Totul va fi bine.

Mătușa Olivia s-a uitat la Lily.

— „Bine” nu este standardul la care aspiră femeile Taft.

Lily a luat ușor lista din mâinile mamei sale.

— Atunci totul va fi *perfect*.

Vocea unei a treia femei Taft a intervenit în conversație.

— Sunt sigură că așa va fi.

Chiar și purtând ceea ce ea considera a fi o ținută casual – pantaloni trei sferturi din in –, măreța Lillian Taft știa cum să-și facă intrarea.

— Sawyer, draga mea, a spus bunica stăruind cu privirea asupra mea. Speram să mă însoțești în această dimineață, am ceva de rezolvat.

Acesta a fost un ordin, nu o rugămintă. Am luat la rând toate regulile și politețurile sociale pe care le luasem în răs în ultimele douăzeci și patru de ore și tot nu mi-am dat seama ce făcusem ca să merit ca Lillian să vrea să vorbească cu mine în particular.

— Să te așteptăm, mama? a întrebat mătușa Olivia, iar privirea i-a țâșnit spre ceas.

Lillian a redus-o repede la tăcere, fluturând mâna.

— Tu pornește spre lac, Olivia. Ca să eviți traficul. Eu și Sawyer te vom urma îndeaproape.

CAPITOLUL 2

Treaba pe care o avea bunica de rezolvat ne-a condus la cimitir.

Avea la ea un mic aranjament floral - flori sălbatice. Asta mi-a atras atenția, pentru că Lillian avea numărul unui florist pe apelare rapidă. În plus, creștea singură tufe de trandafiri, dar buchetul din mâinile ei arăta ca și cum ar fi fost cules de pe câmp.

Iar Lillian Taft nu era, în general vorbind, o persoană care să agreeze lucrurile ieftine, pe care le faci singur acasă.

A fost neobișnuit de tăcută cât am mers pe poteca de pietriș, în josul unui deal mic. În spatele celorlalte pietre funerare, între doi stejari bătrâni, se afla un mic gard din fier forjat. Deși detaliile ornamentale erau uimitoare, gardul era mic, abia ajungându-mi până la talie. Parcela de pământ din interior avea poate trei metri și jumătate lungime și trei metri lățime.

— Bunicul tău a ales chiar el această bucată de pământ. A crezut întotdeauna că este nemuritor, așa că nu pot decât să presupun că plănuia să mă îngroape el aici, nu invers.

Bunica a pus mâna pe fierul forjat, apoi a împins poarta spre interior.

Am ezitat la început, apoi m-am dus după ea și m-am oprit lângă piatra funerară dinăuntru: o cruce mică de ciment, pe

un postament simplu. Ochii mi s-au fixat mai întâi pe date, apoi pe nume.

EDWARD ALCOTT TAFT.

— Dacă am fi avut un fiu, l-am fi numit Edward, a spus Lillian cu blândețe. *Alcott* a fost un subiect de dezbatere între mine și bunicul tău. El nu a vrut niciodată un băiat care să fie Jr., dar mereu mi-a plăcut felul în care îi suna numele complet.

Nu la asta m-am așteptat când m-a luat pe sus la această întâlnire *tête-à-tête*.

— Eu și bunicul tău ne-am întâlnit în weekendul de Ziua Eroilor. Ți-am spus vreodată asta?

În stilul ei caracteristic, Lillian nu a așteptat un răspuns.

— Intrasem clandestin la o petrecere la care o fată cu originea mea cu siguranță nu-și avea locul.

Fără să vreau, m-am dus cu gândul la o altă serată din înalta societate, la care unul dintre participanți nu-și avea locul. Îl cheamă Nick. Am dansat împreună o singură dată - el, într-un tricou, iar eu, într-o rochie de bal. În ciuda eforturilor mele de a împiedica asta, fantoma dansului dăinuia.

— Dacă m-ar fi descoperit cineva, ar fi putut apărea probleme, a continuat Lillian cufundată în gânduri, continuându-și plimbarea pe tărâmul amintirilor. Dar bunicul tău avea un fel de a fi...

Nostalgia din vocea ei mi-a permis să ascund amintirea dansului cu Nick într-un colț al minții și să mă concentrez pe conversația în curs. Lillian nu vorbea aproape niciodată despre anii din tinerețe. Dedusesem că ea crescuse fiind săracă-lipită și ambițioasă până peste cap, dar cam asta era tot ce știam.

— Ți este dor de el, am spus cu ochii ațintiți la piatra funerară și cu un nod în gât, știind că îl iubise.

Nu îl cunoscusem niciodată îndeajuns pe bărbatul îngropat aici încât să-l iubesc sau să-i simt și eu dorul.

— Te-ar fi plăcut, Sawyer.

Lui Lillian Taft nu i s-au împaienjenit ochii. Nu era genul care să-și permită să-i tremure vocea.

— Mă rog, ar fi făcut o criză de nervi când Ellie a rămas însărcinată, dar bărbatul acesta ar fi mutat munții pentru fetițele lui. Nu am nicio îndoială că ar fi făcut la fel și pentru tine, odată ce s-ar fi însămătoșit.

Edward Alcott Taft a murit când mama avea doisprezece ani, iar mătușa Olivia se apropia de optsprezece. Eram absolut sigură că, dacă ar *mai* fi fost în viață în timpul anului de Debutantă al mamei, probabil că ea nu ar fi rămas însărcinată. Faptul că făcuse un pact de sarcină cu două dintre prietenele ei nu prea demonstra că era „bine adaptată”. Dar să-l alegă fix pe cumnatul ei să o lase însărcinată?!

Asta denota *daddy issues* de la o poștă.

— Ai vorbit cu ea? m-a întrebat Lillian. Cu mama ta?

Asta m-a pus în alertă maximă. Dacă Lillian mă adusese aici sperând să-mi insufle puțină dorință de iertare ca în familie, urma să fie profund dezamăgită.

— Dacă prin *vorbire* vrei să spui *ignorare fermă*, atunci, da, am spus sec. Altfel, nu.

Mama mă mințise. Mă lăsase să cred că tatăl meu e fostul senator Sterling Ames, acum condamnat penal. Crezusem că toți copiii senatorului sunt frații mei vitregi. Ei – și soția lui – încă cred asta. Fiul senatorului e iubitul lui Lily. Walker și Lily s-au împăcat. Nu-i puteam spune lui adevărul fără să i-l spun ei.

Și, dacă i-aș fi dezvăluit lui Lily cine e tatăl meu, ce făcuseră mama și iubitul ei tată... aș fi pierdut-o.

— N-am putut să nu observ că ai fost teribil de tăcută în ultimele șase săptămâni, draga mea.

Lillian a vorbit cu blândețe, dar recunoșteam stilul de a trage pe cineva de limbă al celor din Sud când era cazul.

— Nu vorbești cu mama ta. Nu vorbești cu nimeni, de fapt, despre lucrurile care contează.

Am înțeles exact mesajul din spatele cuvintelor.

— Avem această conversație pentru că vrei să le spun sincer lui Lily și mătușii Olivia despre situația *baby daddy** sau pentru că ai nevoie de cuvântul meu că nu voi face asta?

Lillian Taft, o mare damă a societății, filantroapă, gardiană a averii și reputației familiei, nu a fost impresionată de cuvintele pe care le-am ales.

— Aș aprecia foarte tare dacă te-ai abține să mai folosești expresia *baby daddy*.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, am insistat.

— Nu este treaba mea să răspund, a spus Lillian privind în jos, spre mormântul soțului ei. Timpul să vorbesc a fost acum mulți ani. Oricât de mult aș regreta alegerea pe care am făcut-o, nu am de gând să fac asta în locul tău. Este viața ta, Sawyer. Dacă vrei să o trăiești cu capul în nisip, nu te voi opri.

Când venea vorba despre arta de a-și face cunoscută opinia, în același timp refuzând fățiș să o împărtășească, bunica mea era o maestră.

După toți anii care trecuseră, se săturase de secrete.

De parcă eu nu m-aș fi săturat.

— Singura ceartă pe care am avut-o cu Lily a fost din cauza faptului că numele tatălui ei era pe lista mea de *potențiali tați*.

Mi-aș fi dorit ca asta să nu conteze atât de mult.

— Ne-am împăcat doar pentru că „am descoperit” că tatăl meu e altcineva și i-am spus asta.

* Tatăl biologic al unui copil, când acesta nu este căsătorit sau într-o relație cu mama copilului (n.r.).